

ΟΙ ΙΠΠΟΤΑΙ ΤΩΝ ΑΝΑΓΓΥΡΩΝ.

ΙΣΤΟΡΙΗΜΑ

ΥΠΟ

Δ. Ν. ΒΡΑΤΣΑΝΟΥ.

(Συνέχεια ἴδε ἀριθ. φυλ. 23.)

Χωρίς δὲ νὰ προσφέρῃ λέξιν εἰς τοὺς σαρκασμοὺς τῶν ἱπποτῶν, ἐθάρπενε τὴν πυρότριχα γενειάδα του καὶ ἐμειδίασε, σημεῖον, ὅτι εὐρίσκε τὴν ὄψιν του βόδιωτέραν ἔνεκα τῶν συγκληνήσεων τοῦ παιγνίου.

— Ἄν καὶ δὲν καταλαμβάνω, Κύριοι, εἶπε μόνον, πῶς εἶναι δυνατόν ἐπὶ τέλους νὰ εὐρεθῶ χαμένος, ἀφοῦ ὀλίγας μόνον ἀτασθαλείας ἔκαμα καὶ ὁ φίλος μου ὀλιγώτερα εὐτυχῇ κτυπήματα, μολαταῦτα ἔχασα καὶ ἄς σκεφθῶμεν τώρα τί θὰ κάμωμεν.

— Αἶ! τί θὰ κάμωμεν· εἶπομεν, νομίζω, ὅτι θά'δειπνήσωμεν, καὶ μάλιστα ὡς πρίγγιτες, ἰδοὺ λοιπὸν τί θὰ κάμωμεν καὶ μεγάλη σκέψις πιστεύω δὲν χρειάζεται, ἐμπρός!

— Μὴν βιάζεσαι, ἀρκούδιον, δὲν πρόκειται μόνον περὶ τούτου ἀλλὰ καὶ νὰ διασκεδάσωμεν.

— Βέβαια καὶ νὰ διασκεδάσωμεν, καὶ καλητέρα νομίζω διασκέδασις δὲν δύναται νὰ γίνη παρὰ ἀρχίζοντες ἀπὸ τὸ τρώγειν, ἐκτὸς ἂν θέλετε ν' ἀρχίσωμεν ἀπὸ τὸ πίπειν.

— Δηλαδή εὔρες τὴν ἀδυναμίαν μου, καὶ συγκινεῖς τὰ λεπτότερα αἰσθήματα τοῦ στομάχου μου· ἀλλ' ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον μὲ καταλυπεῖ εἶναι, ὅτι καὶ διπλασιαζομένου τοῦ κεφαλαίου, πάλιν δὲν ἀρκεῖ νὰ ἐπισκεφθῶμεν τὸν Βόσπορον ἀξιοπρεπῶς.

— Λοιπὸν τί μέλλει γενέσθαι;

— Δι' αὐτὸ δὲ τὸ τί μέλλει γενέσθαι, σᾶς εἶπα νὰ σκεφθῶμεν καὶ ἰδοὺ πῶς λέγω νὰ γίνη νὰ δειπνήσωμεν ὡς πρίγγιτες Ῥώσσοι.

— Καὶ βέβαια, μ' ἀρέσκει· ἀρκεῖ οἱ πρίγγιτές σου αὐτοὶ νὰ μὴ ᾔναι φιλάσθενοι, καὶ νὰ μὴ τρέφονται μὲ τὸν ἀέρα, διότι τότε κακὰ δειπνήματα, φίλε μου.

— Ἀπ' ἐναντίας ἀπὸ τὰ προανακρούσματα καταλαμβάνουν οἱ κα-

λοι μουσικοί τὸ μέλος. Οἱ πρίγγιπες αὐτοί, διὰ νὰ κεντήσωσι τὴν ὁρμήν, ἀρχίζουν τὰ δεῖπνα των μὲ ἓν εἶδος φαγητοῦ *ζακούσκα* ὡς τὸ ὀνομάζουσι.

— Τοῦ ὁποίου ἡμεῖς δὲν ἔχομεν ἀνάγκην, διότι ἐκ προοιμίων τίς ὀλίγο, τίς πολὺ ὅλοι μας νομίζω ἔχομεν ὀρεξιν.

— Βεβαίως, καὶ διὰ τοῦτο εὐρίσκω καλὸν, ἡ *ζακούσκα* αὐτὴ, ἥτις εἰς ἐκείνους εἶναι *ὀρεκτικόν*, εἰς ἡμᾶς νὰ χρησιμεύσῃ ὡς *χορταστικόν*, ἂν τὴν παρατείνωμεν ἐπ' ὀλίγον.

— Ὡραία ἰδέα, Ἡγούμενε, ἂν καὶ δὲν εἰξεύρωμεν ὁποῖου μέρους λόγου ἐστὶ αὐτὴ ἡ *ζακούσκα* σου, ζῶμὸς εἶναι ἢ πιλάφι· τὴν παραδεχόμεθα ὅμως ὑπὸ μόνην τὴν ἐποψιν, ὅτι εἶναι φαγητὸν, καὶ φαγητὸν μὲ τὸ ὁποῖον δύναται τις νὰ χορτάσῃ εὐσυνείδητα.

— *Ζακούσκα*, κύριοι, εἶναι ὄνομα οὐσιαστικόν, ἂν θέλετε νὰ δμύλῃσω καὶ ἐγὼ περὶ διὰ γραμμάτων, καὶ σύγκειται, αὐθένται μου εὐγενεῖς, ἀπὸ τὰ ἐκλεκτώτερα ταριχεύματα, δηλαδὴ τριχίας, κατὰ τὸν λογιώτατον, σκώμβρους καὶ τὰ παρόμοια ξυδολαδοκαρυκευμένα, καὶ τὰ ὁποῖα συνοδεύονται πάντοτε μὲ οἶνον ἐκλεκτὸν, τὸν σπανιώτατον ῥητηνίτην Ἀττικῆς καὶ Βιωτίας, ὃν καὶ Βαβαροὶ ποθεύουσι.

Τρώγομεν λοιπὸν ὅσα θέλομεν καὶ πίνομεν, ὡς οἱ θεοὶ ἄλλοτε τοῦ Ὀλύμπου, ἄφθονα.

— Φίλε, καθὼς καταλαμύδανω πρέπει νὰ γευθῇ τις τὴν *ζακούσκα* αὐτὴν, διὰ νὰ ᾔναι εἰς θέσιν νὰ τὴν ἐκτεμήσῃ· λοιπὸν ἄγομεν, ἄγομεν Ἕλληνας! ἐμπρός! ὁδῇγει Προηγούμενε καὶ σοὺ ὑπόσχομαι μετὰ μίαν ὥραν, ὅτε θὰ βασιλεύεις μετὰξὺ τοῦ ποτηρίου καὶ τῆς φιάλης σου, καὶ θὰ ὀρκίζεσαι, ὅτι ἡ γῆ κινεῖται, καὶ θὰ ζητεῖς σῆριγμα διὰ νὰ συκωθῇς νὰ συλλάβῃς τὴν ἐντιμον ρίνα σου, τὴν ὁποῖαν δὲν θὰ βλέπεις, ἐγὼ σοὶ ὑπόσχομαι νὰ σὲ φέρω τότε μετὰ φανῶν καὶ λαμπάδων ἐπὶ τῶν ὤμων μου.

— Εὖγε! καὶ ἂν δὲν τὸν φέρῃς νὰ σὲ φέρῃ· ἄγομεν λοιπόν!

Καὶ ἐξῆλον εὐθὺς τοῦ καφενείου, οἱ ἱππῶται μου, τὸν Προηγούμενον ἐμπροσθοφυλακὴν ἔχοντες· αὐτοὶ δὲ βήματι στεραιῶ ἀκολουθοῦντες κατόπισθεν, ἐφθασαν ἐνώπιον τῆς θύρας τοῦ ὑπ' ἀριθ. . . παντοπωλείου τῆς Αἰολικῆς οδοῦ, καὶ ἦν ὥρα ὡς ἡ ἐνδεκάτη τῆς νυκτός· ἐκρουσαν, ἠνεώχθη καὶ εἰσῆλθον.

Εἰσῆλθον καὶ ὁ ὑπὲρ ἐκείνου προθυμώτατος, ἐχαιρέτησεν ἐδαφίαιώς τοὺς ἐν στολῇ ἱππῶτας, καθόσον ἐσπέρα κυριακῆς, εὗρεν αὐτοὺς ἐπὶ μᾶλλον περιπεποιημένους· ἐχαιρέτησε καὶ ἀνέμενε, περιέργως νὰ ἀκούσῃ τὸ αἶτιον τῆς ἐκτάκτου ταύτης νυκτερινῆς ἐπισκέψεως· τέλος βλέπων, ὅτι ἐπὶ πολὺ δὲν ἐλάμβανε προσταγὴν, διότι οἱ ἱππῶται κατώπτευν τὰς θέσεις τοῦ πεδίου εἰς ὃ ἐσκόπουν νὰ στρατοπεδεύσωσιν, ἠρώτησε.

— Καὶ μὲ συγχωροῦν νὰ ἐρωτήσω τί ἀγχοῦν οἱ αὐθένται μου; θέλουν

— Καφὲ τῆς Μέκκας;

— Ζάχαρι τῆς Ὀλλάνδας;

- Βούτυρο τῆς *Ροῦμελης* ;
- Τυρί τῆς *Λιάκουρας*;
- Σαρδέλα ὡσάν εὐμορφη κοπέλλα ;
- Παλαμίδα ἄν καμῆλα ;
- Καπνιστὰ, αὐγοτάραχο, χαβιαράκι ;

Τέλος κἀνένα ὀρεκτικὸ ἢ ἓνα δὺν δακτυλάκια ρητζηνάτο νὰ ξεπλύνουν οἱ αὐθένται τ' ὀδόντι των ; Ἐχῶ ἓνα γιοματάρι, θεῖο πρᾶγμα !

— Διάβολε ! γλῶσσα, νομίζεις, ὅτι κρατεῖ κατάλογον.

Αἱ ! θὰ ἰδοῦμεν, κᾶτι θέλομεν. Πλὴν ἐν πρώτοις, δὲν εἶναι δυνατόν νὰ καθήσωμεν εἰς τι μέρος, ἐκεῖ εἰς κἀμμιά γωνιά !

— Μετὰ χαρᾶς, αὐθένται μου, ἀκολουθεῖτε με' καὶ πρὸς τὸ βάθος τοῦ παντοπωλείου ἠγέρθη ἐν παραπέτασμα καὶ παρουσιάσθη τὸ ἐξῆς θέαμα.

Μία τράπεζα κατέχουσα τὸ ὅλον μῆκος δωματίου, αὐτινος αἱ τρεῖς πλευραὶ ἐκοσμοῦντο ἀπὸ παντὸς εἶδους καὶ μεγέθους οἰνοβαρελίων, τῶν ὁποίων ἡ πνευματώδης ἀτμοσφαῖρα, εἰς σφαῖραν ἠδύνατο νὰ μεταβάλλῃ καὶ τὴν ἰσχυροτέραν κεφαλὴν, ἂν ἐρρίψοκινδύνευσεν νὰ διαφιλονεικῇ μετ' αὐτῆς τὸ πνεῦμα.

Ἐπὶ δὲ τῆς τραπέζης ταύτης, ἥτις συνέκειτο ἐκ δὺν ξυλίνων τριπόδων καὶ τριῶν ἀκατεργάστων σανίδων κατὰ μῆκος ἐπικαθηλομένων, ἔκειντο συντρίμματα πολλὰ κυπέλων, καὶ σωροὶ κακκάλων, μαρτυροῦντα τὴν κυριαρχίαν τοῦ ἀνθρώπου ἐφ' ὅλων τῶν ἐπὶ γῆς· ποῦ καὶ ποῦ δὲ κεφαλαὶ σκώμβρων καὶ ἀρυγγῶν ἐπνήγοντο εἰς ἄφθονον ὑγρὸν, τὸ ὁποῖον ἐχύθη, φαίνεται, ἐκ τοῦ ἐκεῖ ἀνεστραμμένου μέτρου ὀκτᾶς.

Πρὸς τὴν ἔσω γωνίαν τῆς τραπέζης ἐκεῖ ὑπὸ τὰς ἐπάλξεις τῶν βαρελίων, ἔκειτο ἄνθρωπος πρυνῆς, ῥέγγων τῆς κρεπάλης τὸν λήθαργον, καὶ κρατῶν εἰσέτι ἀνὰ χεῖρας τὴν κεφαλὴν μιᾶς ἀρύγγας καὶ ἐν ποτήριον πλήρες ἐνώπιόν του, τὰ ὁποῖα δὲν ἐπρόφθασεν, φαίνεται, νὰ ἀποτελειώσῃ, προσβληθεὶς κατακέφαλα καὶ μείνας εἰς τὸ πεδίον τῆς μεθωμάχης. Αὐτὸ ἐμαρτύρουν τὰ πρᾶγματα καὶ ἐβεβαίουν τοῦ ὑπέρτερου οἱ λόγοι.

— Αὐθένται, ἔλεγε, μιὰ στιγμὴ παρακαλῶ, λάβετε ὑπομονὴν νὰ καθάρισω αὐτὸ τραπέζι· μερικοὶ λεβέντες διεσκέδαζαν ἀπὸ τὸ πρῶτ', καὶ μόνον τώρα ἐτελείωσαν, ἀφοῦ ὅμως ἐτελείωσαν ὀλόκληρον αἶγα ψητὴν, καμμιά σαρανταριά σκωμβριά καὶ ἀρύγγαις, καὶ μόνον τριανταεὶς ὀκάδες ρητζηνάτο ἔπιαν.

— Διάβολε ! τίποτε· καὶ ἦσαν πολλοί ;

— Τὸ ὅλον ἔξ καὶ ἡ εὐγενεία του, ὁ ὁποῖος ἔστάθη ἀδύνατον νὰ ὀρθοποδήσῃ, ἐπτά.

— ὦ, χαρᾶς τὴν ὄρεξιν ! ἐπεφώνησεν ὁ Προηγούμενος.

— Καὶ ἴσως ἀκόμη ἤθελε νὰ πίνουν, αὐθέντα μου, ἂν εἶχαν νὰ τρώγουν, ὑπέλαβεν ὁ ὑπηρέτης, καὶ ἐρρίπτε καταγῆς, μετὰ θυροῦ, τοὺς σωροὺς τῶν λειψάνων, κόκκαλα πολλὰ, τὰ ὁποῖα σοὶ ἔδιδον τὴν ἰδέαν, ὅτι θηρία εἶχον διέλθει ἐκεῖθεν.

— Μὴ, σὸ θεό σου παιδί, μὴ κάμνης ταραχὴν καὶ ταραξῆς τὴν ἡ-

συχίαν τοῦ τρισευτυχισμένου αὐτοῦ ἀνθρώπου· ἰδέτε, τὸν καλότυχον, πῶς κοιμᾶται, ὡς τὸ ἀρνίον, εἶπεν ὁ Παπουλάκος.

— Διάβολε, ἀρκούδιον, ἤκουσες τί τρομερὸ φαγὶ καὶ πιότη;

— Ἡ συνήθεια, ἡ συνήθεια ἅγιε Προηγούμενε· καὶ ὁ μακαρίτης Ἀριστοτέλης δὲν εἶχε λάθος, ὅταν ἔλεγε τὸ ἀπομνημονευθὲν ἐκείνο ῥητὸν— ἐκ τοῦ τρῶγειν τὸ τρῶγειν πορίζεται καὶ ἐκ τοῦ πίνειν τὸ πίνειν.— ἀλλὰ σὺ, ποῦ ἀνέγνωσες ποτέ σου φιλοσοφίαν.

Ἡ παρωδία αὕτη ἐκίνησε τὸν γέλωτα τῆς ἱπποτικῆς ἀνοδεύσεως.

— Διότι εἰς τὰς ἡμέρας μας ἀκμάζει ἡ φιλοποτία, ἐφώνησάν τινες— διὰ τοῦτο δὲν ἔχει πέρασι ἡ φιλοσοφία.

— Σιγαλότερα, κύριοι λαλεῖται, διότι ἰδοὺ ἐταράξατε τὸ ἡδύτερον ἴσως ὄνειρον τοῦ καλοῦ αὐτοῦ ἀνθρώπου, καὶ ἤρχησε νὰ ταρασσεται.

— Ἄφες τὰς φιλανθρωπίας σου, Παπουλάκε μου, καὶ σεῖς, κύριοι, οἵτινες ὑψώσατε τὴν ἔντιμον ῥίνα σας γύροθεν ὡς κυνηγετικοὶ κύνες, πλησιάσατε καὶ εἰπέτε μοι, παρακαλῶ, εἶναι δυνατόν νὰ γευθῶμεν τὴν ζακούσκα μας ἐνταῦθα, καὶ νὰ ὑψώσωμεν ἡμεῖς οἱ ἱππῶται, τρόπαια δόξης ἐπὶ τῶν ἐρρίπειων μιᾶς αἰγός; ποτέ! κύριοι, δὲν θὰ ἦναι τόσο ἐνδοξον· ἔπειτα δὲν εἰςέρω πῶς, ἀλλὰ μὲ καταλαμβάνει ἡ μεθυμένη ἀτμοσφαῖρα τῆς οἰναποθήκης αὐτῆς, καὶ ἀρχίζω νὰ περιπίπτω εἰς ἐκστάσεις.

— ἔχετε δίκαιον, κύριε Δουξ, ἂν καὶ ἐλησημονήσατε νὰ προσθέσετε, ὅτι ἡ νύξ εἶναι ἀρκετὰ προχωρημένη, καὶ μὰ τὴν ἰδέαν, διόλου, μὰ καθόλου δὲν νοστιμεύομαι νὰ ἀνταλλάξω χαιρετίσματα μετὰ τῆς ἐφίππου ἀστυνομίας, τῆς ὁποίας, χωρὶς ἄλλο τὴν στιγμὴν αὐτὴν, τὸ ὥτιον εἶναι προσκολλημένον εἰς τὸν τοῖχον τοῦτον καὶ ὁ ὀφθαλμὸς διαπερᾷ τὸ πάχος αὐτοῦ, μόνον κάλλιον νὰ πάρωμεν ὅ,τι θὰ πάρωμεν καὶ νὰ διευθυνθῶμεν ἐφοδιασμένοι μὲ τὴν ζακούσκα μας, διὰ νὰ κατασκηνώσωμεν ἐκεῖ κάτω εἰς τὰ Ἠλύσσια, ὑπὸ τὴν σκιάν τῶν ὁποίων καὶ τὴν φωνὴν μας αὐτὴν δυνάμεθα νὰ τονίσωμεν εἰς τὸν ἥχον τῆς πλόσκακας μας καὶ νὰ συνομόσωμεν, ἂν ἡ ἀνάγκη τὸ καλέσῃ, χωρὶς τῆς ἀστυνομίας ἢ παρουσίας νὰ μᾶς κολάσῃ. Τί ἀποκρίνεσθε ἄρχοντες;

— Ἐγὼ ἀποκρίνομαι, Παπουλάκε μου, ὅτι καλὰ καὶ ἅγια εἶναι ὅσα λέγεις, ἀλλὰ τὸ καλῆτερον εἶναι νὰ ἀφήσῃς τὰς μεψιμοιρίας, διότι ἀφοῦ κατορθώσαμεν νὰ εἰσέλθωμεν ἅπαξ εἰς λιμένα, θὰ ἦναι ἀσύναιτον, ἀγαπητέ μου, νὰ ἐξέλθωμεν μὲ κενὸν στόμαχον· ὅσον διὰ τὴν εὐγενεῖάν μου, οὔτε ἐν βῆμα δὲν κάμνω—καὶ εἰςεύρετέ το.

— Ἀρκούδιον!

— Τί ἀρκούδιον! τὰ μελετημένα σχέδια τῶν διασκεδάσεων, ἀποτυχάνουν συνήθως· εἶναι καθὼς οἱ γεγραμμένοι λόγοι τῶν Δασκάλων· ἐνθὺ τὰ ὑπὸ τὰς στιγμιαίας ἐμπνεύσεις πραγματοποιούμενα, εἶναι καθὼς τῶν ποιητῶν τὰ ἐκπονήματα. Τί σκέψις καὶ μεψιμοιρία· ὄχι ἐδῶ ἀλλ' ἐκεῖ· ἔχεις ὀρεξιν; δίδεις, λαμβάνεις καὶ τὴ δουλειά σου— ἔπειτα ὅταν παῖνᾳ τις δὲν ἐκλέγει τὴν θέσιν καὶ τὰ φαγητά.

— Χά! χά! χά! εἶσαι τρομερός.

— Χαχανίζετε, κύριοι, ὅσῳ θέλετε, ἐγὼ ὅ,τι αἰσθάνομαι σὰς συμ-
βουλεύω, καὶ μάλιστα ἀρχίζω ἂν θέλετε, τὰ παραδείγματα.

Αἱ! σὺ παιδί· ἔλα ἐδῶ· φέρε μας μία ζακούσκα, μὰ καθὼς πρέ-
πει, μὲ ὑπόληψι—ψωμί νωπὸ—καὶ ὀλίγο κρασί ἀπὸ τὸ παυνεμένο σου.

— Αὐθέντη, ὅσῳ ἀπὸ τὸ κρασί θὰ εὐχαριστηθῇτε, ἀλλὰ ἡ ματζού-
κα τί χρειάζεται;

— ὦ! ματζούκα! χά! χά! χά! νόστιμο· καλὲ ζακούσκα, ζακούσκα!

— ὦ! ναί μὲ συγχωρεῖτε, εἶδες ἐκεῖ, εἰς τὴν ἀρχὴν δὲν σὰς ἐκατά-
λαθα· δὲν ἔχομεν πλέον ἀπ' αὐτὸ τὸ ὠραῖο πρᾶγμα, ἐσώθη αὐθέντα
μου.

— Διάβολε, Προηγούμενε, ἔχεις σκοπὸν νὰ μὲ πεθάνης τῆς πείνας!
φρόντισε νὰ εὕρῃς τὴ ζακούσκα, διότι—ἔτσι μὲ φέρνει ἡ πείνα μου νὰ
ἀρπάξω τὴν ματζούκα . . .

— Χά! χά! χά! ἐκατάλαθα, ὅτι εἴμεθα νοστιμώτατοι καὶ ἂν ᾔ-
τὸ κανεῖς νὰ μᾶς βλέπῃ, βεβαίως ᾔθελε ξεκαρδισθῇ νὰ γελᾷ.

— Ἄκουσε, λέγειδ Προηγούμενος, πρὸς τὸν παῖδα τοῦ παντοπωλείου,
ὅστις ἤρχησε νὰ στενοχωρεῖται, βάλε εἰς ἓνα πινάκι καθαρὸ ἀπὸ ὅλα
τὰ ἄλμυρά ὅπου εὐρίσκονται ἐδῶ, πλὴν ἂν ᾔναι καλὰ;

— Διὰ Σουλτάνο, αὐθέντα.

— ὦ! μοναρχικὸς εἶναι ὁ διάβολος, εἶπε σιγαλὰ ὁ Παπουλάκος πρὸς
τὸν πλησίον του.

— Μ' ἀρέσει· διότι τοῦτο θὰ εἰπῇ, ὅτι εἶναι καλὸς ὑπὲρ τῆς, καὶ
ἀναγνωρίζει ἓναν αὐθέντην, ἓνα Κύριον.

— Σοῦ εἶπα χιλιάκις, μὴ θέλῃς νὰ μὲ πειράξῃς, ἀφοῦ εἰσεύρεις, ὅτι
θυμῶν μέχρι μανίας, ὅταν ἀκούω νὰ ἀναγνωρίζῃς μὲ τόσην πεποίθησιν
ἓναν αὐθέντην, ὡς ἂν ἔλεγες ἓνα θεόν.

— Σχεδὸν τὸ αὐτὸ εἶναι, πλὴν κατὰ δεύτερον λόγον, διὰ νὰ εἴ-
μεθα χριστιανοί.

— Πλὴν, μὰ τὸν Χριστὸν, εἶσαι τρελλὸς, ἀφοῦ ὁ ἴδιος ἐκήρυξε τὴν
ισότητα, καὶ τὸ εὐαγγέλιόν του ρίπτει κατὰς κατ' ἐκεῖνων, οἵτινες
σφετερίζονται θεῖα δικαιώματα καὶ διατρέφονται εἰς τοὺς ἰδρωτάς τῶν
ἄλλων· ἐνῶ εὐχαὶ καὶ εὐλογίαι ἐπιχέονται πρὸς τὸν λαὸν ἐκεῖνον, ὅ-
τις ἔφθασε νὰ λατρεύῃ τὸν θεὸν καὶ τὴν ἰσότητα.

— ὦ, ναί! καταλληλοτέρα θέσις, δὲν εὕρισκετο ἀπὸ τὸ παντο-
πωλεῖον τοῦ . . . διὰ νὰ φυλονικῆσεται περὶ ἰσότητος, περιμεῖνατε
τοῦλάχιστον, ὅταν δὲν θὰ ἔχωμεν πλέον οὔτε νὰ φάγωμεν, οὔτε νὰ πῖω-
μεν διὰ νὰ σὰς ἀκούσωμεν καὶ ἡμεῖς καὶ νὰ χειροκροτήσωμεν ἢ νὰ
συρίζωμεν ὅπως ἡ χρεία τὸ καλέσῃ.

— Προηγούμενε, ἀντὶ νὰ προσέχῃς τί λέγουν οἱ ἄλλοι, πρόσεξε μὴ
λησμονήσωμεν τίποτε καὶ ἡ σύνθεσις τῆς ζακούσκας μείνῃ ἐλλιπής.

— ἔχεις δίκαιον, ἀρκουδιὸν· παιδί! φέρε γρήγορα καὶ ὀλίγο χαδιάρα
μαῦρο.

(ἀκολουθεῖ)